

ОРФЕЈ У ПЕНТАПТИХУ

*Смрт нас не може савладати док ти постојиш
Док на неком другом месту већар може да те целу држи у животи*

Одисеј Елити

ПРВА СЛИКА: ОРФЕЈ ПИШЕ СОНЕТ

Ничим намирени хрлимо, Еуридиком,
у јасно обележене границе бескраја.
Сигурност сатире лирску сумњу
обезглављену ноктима звери.

Намамљена у кавез времена
рођена си старија од мене,
законима неправилно разломљена:
та реч од превише карактера.

Покуцала си позната истим гласом
као позив из прошлог живота. Вест. Вапај.
Хушкала си тишине што режу и реже

попут верних Кербера, разоткривајући лаж
у ноторну истину: док си ти на мојој,
није важно на чијој су страни богови.

ДРУГА СЛИКА: ИЗЛЕТ У ХАД

Крицима се оријентишући
изгубих црњи образ сенке
из вида, са свих полова.

Тамо доле где цвета
увело лишће и јата бола
лете за својим реповима

у престоницу потонулих
жив огрезао, да те
коначно не нађем.

Почиваш у стиху
док се ја преврћем
у безречју

и страх,
чист као лирика,
из ушију ми цури.

ТРЕЋА СЛИКА: ПТИЦЕ СА ТВОЈОМ ГЛАВОМ

Хватам срџбу за врат што
под прстима постаје паучина
и узводно протичем кроз себе.

Вилицом ишчашеном од ћутања
сричем псалам за присуство.
Скоро спасен и умало докрајчен

чекам смрт на неплодној земљи
где ме салећу птице са твојом
главом, које пакосно лете

пред очима,
надохват руку,
трајањем далеко.

ЧЕТВРТА СЛИКА: ЕУРИДИКИНА ТУЖБАЛИЦА

При громогласној провали метафора
жуборили смо између редова.
Сада смо сузе сузбили у тачку.

На страни осврта су скелети спокоја.
Пребивајући у страховима
надживеће нас бриге, као љубичице.

Лабаве гране држе веру
као загаслу свећу, пуцкетајући,
док Земља крупним кораком

уздуж и попреко (уз сентименталне
похвале небу) утабава мрклину
и мук по некадашњој кожи.

ПЕТА СЛИКА: СВЕТЛО ОВОГ СВЕТА

Сенка палог дана
неопажено посечена
досадам
наочиглед празном свету.

Сустижем је рукама
заспалим
у непроживљеној ери.
Све дужим; све пунијим.